

Sygn. akt *XVII AmT 22/18*

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 17 grudnia 2019 r.

Sąd Okręgowy w Warszawie, XVII Wydział Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów
w składzie:

Przewodniczący **Sędzia Sądu Okręgowego Ewa Malinowska**

Protokolant sekretarz sądowy Joanna Nande

po rozpoznaniu 17 grudnia 2019 r. w Warszawie

na rozprawie

sprawy z odwołania (...) **sp. j. z siedzibą w B.**

przeciwko **Prezesowi Urzędu Komunikacji Elektronicznej**

o nałożenie kary pieniężnej

na skutek odwołania (...) sp. j. z siedzibą w B. od decyzji Prezesa Urzędu Komunikacji Elektronicznej z 18 grudnia 2017 r. Nr (...)

1. oddała odwołanie;
2. zasądza od (...) sp. j. z siedzibą w B. na rzecz Prezesa Urzędu Komunikacji Elektronicznej kwotę 720 zł (siedemset dwadzieścia) złotych z tytułu zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

SSO Ewa Malinowska

XVII AmT 22/18

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 18 grudnia 2017 r. wydaną w sprawie (...) Prezes Urzędu Komunikacji Elektronicznej na podstawie art. 210 ust. 1 i ust. 2 oraz art. 209 ust. 1 pkt 1 w związku z art. 7 ustawy z dnia 16 lipca 2004 r. Prawo telekomunikacyjne (t.j.: Dz. U. z 2017 r., poz. 1907, zwanej dalej „Pt”), oraz na podstawie art. 104 § 1 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (t.j.: Dz. U. z 2017 r. poz. 1257, z późn. zm., zwanej dalej „k.p.a.”) w związku z art. 206 ust. 1 Pt, po przeprowadzeniu postępowania administracyjnego w sprawie nałożenia kary pieniężnej na (...) Spółka Jawna z siedzibą w B. (zwaną dalej „Stroną”), w związku z niewywiązaniem się z obowiązku udzielania informacji lub dostarczania dokumentów przewidzianego w art. 7 Pt za rok sprawozdawczy 2014 oraz 2015 nałożył na (...)Spółka Jawna karę pieniężną płatną do budżetu Państwa za niewypełnienie obowiązku udzielania informacji lub dostarczania dokumentów przewidzianych Pt tj. obowiązku przedłożenia Prezesowi UKE danych, o których mowa w art. 7 ust. 1 Pt:

1. za 2014 r. w wysokości 12500 PLN (słownie: dwanaście tysięcy pięćset złotych),
2. za 2015 r. w wysokości 12500 PLN (słownie: dwanaście tysięcy pięćset złotych).

(decyzja k. 6-10)

Powód wniósł odwołanie od tej decyzji zaskarżając ją w całości. Zaskarżonej decyzji zarzucił:

1. Naruszenie przepisów art. 7 i 77 kpa przez niepodjęcie wszelkich czynności niezbędnych dla dokładnego wyjaśnienia stanu faktycznego, a w szczególności pominięcie kwestii podniesionych w piśmie pełnomocnika powoda z dnia 16 listopada 2017 r. oraz błędne ustalenie, że dane ze sprawozdania finansowego powoda za rok sprawozdawczy 2014 zostały przekazane pozwanemu dopiero pismem z dnia 16 listopada 2017 r.
2. Naruszenie przepisów postępowania w postaci art. 107 § 1 kpa poprzez brak należytego uzasadnienia faktycznego i prawnego zaskarżonej decyzji i pominięcie w niej odniesienia się do argumentacji przedstawionej przez pełnomocnika powoda w piśmie z dnia 16 listopada 2017 r.
3. Naruszenie prawa materialnego w postaci art. 209 ust 1a PT przez jego niewłaściwe zastosowanie i wymierzenia powodowi kary pieniężnej mimo zaprzestania naruszenia prawo i pomimo faktu, że za nałożeniem kary nie przemawiały czas trwania naruszenia, jego zakres oraz skutki naruszenia
4. Naruszenie prawa materialnego w postaci art. 210 ust. 2 PT poprzez jego niewłaściwe zastosowanie i
 - a) Nałożenie na powoda rażąco wygórowanej kary, niewspółmiernej o zakresu naruszenia oraz dotychczasowej działalności powoda;
 - b) Ustalenie wysokości kary pieniężnej na poziomie rażąco wygórowanym bez uwzględnienia zakresu naruszenia przepisów PT, które powinny doprowadzić pozwanego do wniosku, że adekwatną karą dla powoda za nieterminowe wywiązanie się z obowiązku przekazania sprawozdania finansowego za 2014 t. była kara 2.500 zł, a za rok 2015 kara w wysokości 500 zł.
 - c) Przyjęcie, że dopuszczalnym jest nałożenie na powoda kary w takiej samej wysokości za dwa całkowicie odmienne uchybienia, o różnym ciężarze i odmiennym zakresie naruszenia przepisów PT.

Zarzucając powyższe wniósł o uchylenie zaskarżonej decyzji w całości lub zmianę zaskarżonej decyzji poprzez zmniejszenie wysokości nałożonej kary pieniężnej.

(odwołanie k. 11-21)

Prezes Urzędu Komunikacji Elektronicznej w odpowiedzi na odwołanie wniósł o jego oddalenie.

(odpowiedź na odwołanie k. 65-69)

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

Powód (...) sp. jawna z siedzibą w B. jest przedsiębiorcą figurującym w prowadzonym przez Prezesa UKE rejestrze przedsiębiorców telekomunikacyjnych pod numerem (...).

(okoliczność niekwestionowana)

Zawiadomieniem z dnia 20 października 2017 r. r., Prezes UKE poinformował powoda o wszczęciu z urzędu postępowania administracyjnego w sprawie nałożenia na Stronę kary pieniężnej, w związku z niewywiązaniem się z obowiązku, o którym mowa w art. 7 Pt, za rok obrotowy 2014 i 2015. W tymże piśmie Prezes UKE wezwał powoda do przekazania w terminie 30 dni od daty otrzymania zawiadomienia, danych dotyczących wielkości przychodu osiągniętego w 2016 r., niezbędnych do określenia podstawy wymiaru kary. Jednocześnie Prezes UKE poinformował Stronę o możliwości ostatecznego wypowiedzenia się przed wydaniem decyzji, co do zebranych dowodów i materiałów, w terminie 30 dni od daty otrzymania tego pisma, oraz zgodnie z art. 73 k.p.a. w związku z art. 10 k.p.a., o możliwości przeglądania akt sprawy oraz sporządzania z nich notatek i odpisów w każdym stadium postępowania.

(zawiadomienie k. 1-2 akt adm.)

Pismem z dnia 16 listopada 2017 r. powód przedstawił swoje stanowisko w sprawie, i przekazał dane dotyczące przychodu za 2016 r. oraz dane wymagane zgodnie z art. 7 ust. 1 PT w postaci rocznego sprawozdania finansowego za rok 2014. W piśmie powód wyjaśnił, że na skutek błędów służb księgowych przedsiębiorcy do UKE nie wysłano sprawozdania finansowego za rok 2014 i nieterminowo przekazano dotyczące działalności komunikacyjnej za rok 2015.

Dane wymagane zgodnie z art. 7 ust. 1 pkt 2 PT za rok 2015 zostały przekazane Prezesowi UKE w dniu 23 czerwca 2016 r. (okoliczność przyznana – odwołanie)

Za rok 2016 powód osiągnął przychów w wysokości (...) zł.

(pismo k. 5-7 akt adm.)

Powyższy stan faktyczny ustalony został w oparciu o wyżej wskazane dowody, które nie były kwestionowane przez żadną ze stron niniejszego postępowania.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Odwołanie nie zasługuje na uwzględnienie.

Zgodnie z art. 7 ust. 1 PT, w brzmieniu obowiązującym na datę wydania zaskarżonej decyzji przedsiębiorca telekomunikacyjny, którego roczne przychody z tytułu wykonywania działalności telekomunikacyjnej w poprzednim roku obrotowym przekroczyły kwotę 4 milionów złotych, jest obowiązany do przedkładania Prezesowi UKE:

1) rocznego sprawozdania finansowego w terminie do dnia 30 czerwca;

1) danych dotyczących rodzaju i zakresu wykonywanej działalności telekomunikacyjnej oraz wielkości sprzedaży usług telekomunikacyjnych w terminie do dnia 31 marca.

Natomiast w świetle ust. 2 wskazanego przepisu, przedsiębiorca telekomunikacyjny, którego roczne przychody z tytułu wykonywania działalności telekomunikacyjnej w poprzednim roku obrotowym były równe lub mniejsze od kwoty 4 milionów złotych, jest obowiązany do przedkładania Prezesowi UKE, w terminie do dnia 31 marca, danych dotyczących rodzaju i zakresu wykonywanej działalności telekomunikacyjnej oraz wielkości sprzedaży usług telekomunikacyjnych. Wyżej wskazany obowiązek sprawozdawczy wynikający z art. 7 Pt obowiązuje każdego przedsiębiorcę telekomunikacyjnego, przy czym jedynie zakres tego obowiązku zmienia się w zależności od kwoty rocznego przychodu za poprzedni rok sprawozdawczy w stosunku do roku, w którym dany obowiązek się aktualizuje. Ponadto zarówno art. 7 ust. 1, jak i art. 7 ust. 2 Pt przewidują obowiązek przedłożenia Prezesowi UKE danych dotyczących rodzaju i zakresu wykonywanej działalności telekomunikacyjnej oraz wielkości sprzedaży usług telekomunikacyjnych w tym samym terminie, tj. do dnia 31 marca.

Przewidziany w przywołanym przepisie obowiązek informacyjny ma charakter stały i winien być realizowany przez przedsiębiorcę telekomunikacyjnego bez odrębnego wezwania. Obowiązek ten wynika bezpośrednio z przepisów prawa i nie wymaga konkretyzacji przez administrację telekomunikacyjną w formie decyzji administracyjnych, wobec czego przedsiębiorca samodzielnie ustala, jakim obowiązkom informacyjnym podlega (S. Piątek, Prawo Telekomunikacyjne. Komentarz, Warszawa 2013 r., System Informacji Prawnej Legalis). Nietrafne są zatem zarzuty powoda dotyczące braku wcześniejszego wezwania przedsiębiorcy przez Prezesa UKE do wykonania tego obowiązku.

Niedopełnienie przez przedsiębiorcę wskazanego obowiązku powoduje natomiast narażenie się na sankcję administracyjną, przewidzianą w art. 209 ust. 1 pkt 1 PT. Stosownie do tego przepisu, karze pieniężnej podlega ten, kto nie wypełnia obowiązku udzielania informacji lub dostarczania dokumentów przewidzianych ustawą lub ustawą

z dnia 7 maja 2010 r. o wspieraniu rozwoju usług i sieci telekomunikacyjnych lub udziela informacji niepełnych lub nieprawdziwych lub dostarcza dokumenty zawierające informacje niepełne lub nieprawdziwe.

Zgodnie zaś z art. 210 ust. 1 PT w brzmieniu obowiązującym na datę wydania zaskarżonej decyzji, karę pieniężną, o której mowa w art. 209 ust. 1, nakłada Prezes UKE, w drodze decyzji, w wysokości do 3% przychodu ukaranego podmiotu, osiągniętego w poprzednim roku kalendarzowym. Natomiast według ust. 3, podmiot jest obowiązany do dostarczenia Prezesowi UKE, na każde jego żądanie, w terminie 30 dni od dnia otrzymania żądania, danych niezbędnych do określenia podstawy wymiaru kary pieniężnej. W przypadku niedostarczenia danych, lub gdy dostarczone dane uniemożliwiają ustalenie podstawy wymiaru kary, Prezes UKE może ustalić podstawę wymiaru kary pieniężnej w sposób szacunkowy, nie mniejszą jednak niż:

1) wysokość wynagrodzenia, o której mowa w art. 196 ust. 5 - w przypadku kary, o której mowa w art. 209 ust. 2;

1) kwota 500 tysięcy złotych - w pozostałych przypadkach.

Odnosząc to do niniejszej sprawy wskazać należy, że okolicznością niekwestionowaną jest, że powód w latach 2014-2015 był przedsiębiorcą telekomunikacyjnym podlegającym obowiązkowi informacyjnemu z art. 7 PT. Powód kwestionował datę wykonania przez niego tego obowiązku, wskazując, że sprawozdanie finansowe za rok 2014 należy uznać za złożone w dniu 30 czerwca 2016 r. z uwagi na to, że sprawozdanie za rok 2015 sporządzone zostało w wariantcie porównawczym uwzględniającym również rok 2014. Ze stanowiskiem takim nie sposób się zgodzić. Przede wszystkim niekwestionowany jest fakt przedstawienia danych z art. 7 PT za rok 2014 jak i 2015 po terminie. Nawet gdyby przyjąć, jak twierdzi powód, że kompletne dane zostały przekazane w dniu 30 czerwca 2016 r. to oznacza to, że nastąpiło to co najmniej z rocznym opóźnieniem. Ponadto rację ma pozwany, że złożenie sprawozdania za rok 2015 w wariantcie porównawczym obejmującym również rok 2014 nie spełnia wymogów ustawowych, bowiem z art. 7 ust. 1 pkt 1 PT wynika, że powinno być złożone do 30 czerwca roczne sprawozdanie finansowe, a zatem sprawozdanie takie powinno być składane w każdym roku działalności za dany rok.

Powyższe okoliczności wskazują zatem, iż w niniejszej sprawie spełnione zostały przesłanki nałożenia na powoda kary pieniężnej, o której mowa w art. 209 ust. 1 pkt 1 PT. Odpowiedzialność przewidziana w przywołanym przepisie ma charakter obiektywny, tzn. jest ona niezależna od możliwości przypisania podmiotowi winy, czy też od stopnia jego winy w danym przypadku. Zarzucalność czynu związana jest bowiem z samym faktem popełnienia czynu o znamionach określonych we wskazanym przepisie prawa. W tym kontekście należy także wskazać, że od przedsiębiorcy telekomunikacyjnego wymaga się, aby przy wykonywaniu swej działalności dokładał staranności, jaka winna cechować profesjonalnego uczestnika rynku. Wymóg zachowania przez tego rodzaju podmiot należytej staranności uzasadnia zwiększone oczekiwania co do umiejętności, wiedzy, rzetelności, zapobiegliwości, zdolności przewidywania, jak również znajomości obowiązujących przepisów prawa oraz konsekwencji wynikających z niego dla wykonywanej działalności gospodarczej. Ocena przedmiotowej staranności jest surowsza od staranności ogólnie wymaganej, gdyż stopień wymaganej staranności ulega w tym przypadku podwyższeniu z uwagi na to, że w istotę działalności gospodarczej wkomponowane jest wymaganie posiadania niezbędnej wiedzy specjalistycznej, obejmującej nie tylko czysto formalne kwalifikacje, lecz także doświadczenie wynikające z praktyki zawodowej i ustalone zwyczajowo standardy wymagań. Powodowy przedsiębiorca zobligowany jest zatem do wypełniania obowiązków, wynikających z obowiązujących przepisów prawa, w tym obowiązku informacyjnego przewidzianego w art. 7 PT. Jako profesjonalista powinien on być też świadomym następstw, jakie wiążą się z uchybieniem tym obowiązkom.

Powód przyznał w piśmie z dnia 16 listopada 2017 r. że zarówno w roku 2014 jak i w dniu 2015 na skutek błędów służb księgowych przedsiębiorcy, do UKE nie wysłano sprawozdania finansowego za rok 2014 oraz nieterminowo przekazano dane dotyczące działalności telekomunikacyjnej za rok 2015. Tego rodzaju okoliczności nie zwalniają powoda od odpowiedzialności za niewykonanie ustawowego obowiązku.

Zgodnie z przepisem art. 209 ust. 1a, dodanym w roku 2012, a rozszerzonym o ust. 1¹ w roku 2018, kara pieniężna może zostać nałożona także w przypadku, gdy podmiot zaprzestał naruszania prawa lub naprawił wyrządzoną szkodę. Zmiana wynikająca z dodania ust. 1a polega na wyraźnym dopuszczeniu możliwości odstąpienia przez Prezesa UKE od nałożenia kary z tytułu naruszeń przeszłych oraz w przypadku naprawienia wyrządzonej szkody, jeżeli przemawiają za tym czas trwania, zakres i skutki naruszenia. (S. Piątek, Prawo telekomunikacyjne. Komentarz. Wyd. 4, Warszawa 2019). W niniejszej sprawie brak jest podstaw do zastosowania tego przepisu z uwagi na to, że nie można uznać, że powód zaprzestał naruszania prawa składając wymagane sprawozdania z tak znacznym opóźnieniem (a nawet gdyby przyjąć wersję powoda co do sprawozdania za rok 2014 z ponad rocznym opóźnieniem). Nie można też mówić o naprawieniu wyrządzonej szkody ponieważ prezes UKE pozbawiony był danych, którymi powinien dysponować z mocy ustawy. Dane objęte przedmiotowym obowiązkiem mają zapewnić Prezesowi UKE, jako regulatorowi rynku telekomunikacyjnego, stały dostęp do informacji istotnych dla tego rynku. Brak tych informacji uniemożliwia z kolei Prezesowi Urzędu realizację jego kompetencji, w tym dokonanie oceny aktualnego stanu rynku, jego tendencji rozwojowych oraz potencjalnych zagrożeń, uniemożliwia też realizację celów regulacyjnych, w szczególności w zakresie stwarzania warunków dla wspierania konkurencji na rynku oraz zapewnienia użytkownikom korzyści w postaci różnorodności, ceny i jakości usług telekomunikacyjnych. Rację ma pozwany, że kompetencje Prezesa UKE nie ograniczają się do sporządzania raportów o stanie rynku telekomunikacyjnego w Polsce za dany rok. Zasadnicza działalność regulacyjna Prezesa UKE (art. 192 PT) polega na analizie i ocenie funkcjonowania rynków usług telekomunikacyjnych oraz ich regulowaniu w drodze decyzji administracyjnych. Aby ten obowiązek prawidłowo realizować niezbędne jest posiadanie przez organ całościowych danych, na które składają się cząstkowe dane nadsyłane przez poszczególnych przedsiębiorców. I temu właśnie ma służyć regulacja nakładająca na przedsiębiorców konkretne obowiązki informacyjne.

Sąd Okręgowy w pełni podziela ocenę Pozwanego, co do zasadności orzeczenia kary pieniężnej, jak i jej wysokości. Organ wyraźnie wskazał, że przy wymierzaniu kary zostały wzięte pod uwagę wszystkie istotne okoliczności takie jak zakres naruszenia, dotychczasowa działalność podmiotu oraz jego możliwości finansowe. Prezes UKE prawidłowo ocenił zakres naruszenia dotyczący negatywnego wpływu na obowiązek Prezesa UKE przeprowadzenia analizy i oceny funkcjonowania rynków usług telekomunikacyjnych (art. 192 ust 1 pkt 4 PT) ogłaszania raportu o stanie rynku telekomunikacyjnego za rok ubiegły (art. 192 ust 3 PT) oraz umożliwienia Prezesowi UKE wydawania decyzji administracyjnych w zakresie jego ustawowych kompetencji.

Prezes UKE oceniając zakres naruszenia prawidłowo uwzględnił jako okoliczność łagodzącą to, że ostatecznie dane te zostały przekazane w załączeniu do pisma z 16 listopada 2017 r., co wpłynęło na zmniejszenie wymiaru kary.

Przy dokonywaniu oceny dotychczasowej działalności Strony Prezes UKE prawidłowo wziął pod uwagę fakt nałożenia na Stronę kar pieniężnych następującymi prawomocnymi decyzjami: decyzją z dnia 2 sierpnia 2013 r. nakładającą karę pieniężną w związku z niewywiązaniem się z obowiązku, o którym mowa w art. 7 ust. 1 Pt za rok sprawozdawczy 2010, znak: (...). Prawidłowo też uznał, że ta przesłanka przemawiała za zaostrzeniem wymiaru kary pieniężnej.

Pozwany prawidłowo ocenił możliwości finansowe powoda na podstawie dokumentów finansowych przedstawionych w trakcie postępowania administracyjnego.

W ocenie powoda nietrafny jest zarzut nałożenia kary pieniężnej w takiej samej wysokości za każde naruszenie, w sytuacji, gdy zakres naruszenia był odmienny. Po pierwsze, co omówiono wyżej nie sposób uznać za wykonanie obowiązku za rok 2014 przedstawienie szczytkowych danych w sprawozdaniu przedstawionym za rok następny. Po drugie rację ma pozwany również co do tego, że czas trwania naruszenia jest tylko jednym z kryteriów decydującym o wysokości kary, a nie kryterium decydującym. Prezes UKE uwzględnił wszystkie ustawowe kryteria i je omówił w decyzji.

W ocenie Sądu Okręgowego, należy uznać, że wymierzone za dwa okresy sprawozdawcze kary mieszczą się w ustawowych granicach i nie są nadmiernie wygórowane. Są one adekwatne do stwierdzonego naruszenia, dotychczasowej działalności powoda oraz jego możliwości finansowych.

Odnośnie do zarzutów naruszenia przepisów postępowania administracyjnego Sąd Okręgowy podziela utrwalone w judykaturze stanowisko, iż zasadniczo tego typu zarzuty są nieskuteczne przed Sądem Ochrony Konkurencji i Konsumentów, ponieważ Sąd ten nie może ograniczyć sprawy wynikającej z odwołania od decyzji Prezesa Urzędu tylko do funkcji sprawdzającej prawidłowość postępowania administracyjnego, które poprzedza postępowania sądowe. Celem postępowania nie jest przeprowadzenie kontroli postępowania administracyjnego, ale merytoryczne rozstrzygnięcie sprawy, której przedmiotem jest spór między stronami powstający dopiero po wydaniu decyzji przez Prezesa Urzędu. Postępowanie sądowe przed Sądem Ochrony Konkurencji i Konsumentów jest postępowaniem kontradyktoryjnym, w którym uwzględnia się materiał dowodowy zebrany w postępowaniu administracyjnym, co nie pozbawia jednak stron możliwości zgłoszenia nowych twierdzeń faktycznych i nowych dowodów, według zasad obowiązujących w postępowaniu odrębnym w sprawach gospodarczych. Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów jest sądem cywilnym i prowadzi sprawę cywilną, wszczętą w wyniku wniesienia odwołania od decyzji Prezesa Urzędu, według reguł kontradyktoryjnego postępowania cywilnego, a nie sądem legalności decyzji administracyjnej, jak to czynią sądy administracyjne w postępowaniu sądowo-administracyjnym. Tylko takie odczytanie relacji pomiędzy postępowaniem administracyjnym i postępowaniem sądowym może uzasadniać dokonany przez racjonalnego ustawodawcę wybór między drogą postępowania cywilnego i drogą postępowania sądowo-administracyjnego dla wyjaśnienia istoty sprawy (por. np.: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 29 maja 1991 r., sygn. akt III CRN 120/91; postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 7 października 1998 r., sygn. akt I CKN 265/98; postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 11 sierpnia 1999 r., sygn. akt I CKN 351/99; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 19 stycznia 2001 r., sygn. akt I CKN 1036/98; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 20 września 2005 r., sygn. akt III SZP 2/05). Sąd Okręgowy uznaje, że nawet gdyby przyjąć, że w postępowaniu administracyjnym doszło do uchybień proceduralnych, to zarzuty w tym zakresie nie mogą być skuteczne, o ile uchybienia te mogą być sanowane w toku postępowania sądowego mającego na celu merytoryczne rozstrzygnięcie sporu, bowiem tutejszy Sąd zobowiązany jest do wszechstronnego zbadania wszystkich istotnych okoliczności sprawy, przy uwzględnieniu zasad rozkładu ciężaru dowodu i obowiązku stron w postępowaniu dowodowym. W niniejszej sprawie powyżej omówiono z jakich przyczyn nie podzielono zarzutów odnoszących się do prawidłowości ustaleń Prezesa UKE w zakresie terminu złożenia sprawozdania finansowego za rok 2014. Prezes Urzędu Komunikacji Elektronicznej odniósł się w swojej decyzji do kwestii podniesionych przez pełnomocnika powoda w piśmie z dnia 16 listopada 2017 r. i uzasadnił w sposób prawidłowy podjętą decyzję.

Mając powyższe na uwadze, w oparciu o art. 479⁶⁴ § 1 k.p.c., Sąd oddalił odwołanie, wobec braku podstaw do jego uwzględnienia.

O kosztach postępowania rozstrzygnięto zgodnie z wyrażoną w art. 98 § 1 k.p.c. zasadą odpowiedzialności za wynik procesu przyjmując, że na koszty należne Prezesowi UKE złożyło się wynagrodzenie pełnomocnika procesowego w wysokości 720 zł, ustalone na podstawie § 14 ust. 2 pkt 3 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. z 2015 r. poz. 1804).

SSO Ewa Malinowska